

LBRIS | We know
Books JASON MASON

Tatăl meu a fost un **MIB**_{1/2}

VERIGA LIPSĂ
Francmasonii au creat teoria
evoluției, pentru a ascunde cele
mai mari secrete ale lumii!

Traducere de Răzvan Christian Țuculescu

PRESTIGE
București - 2025

Prefață	9
---------------	---

Capitolul 1 – Descoperiri de artefacte tehnologice inexplicabile în întreaga lume

• Amprenta de pantof uman veche de 600 de milioane de ani din Utah...	15
• O operă de artă veche de 600 de milioane de ani: vasul Dorchester	16
• Un burghiu metalic vechi de sute de milioane de ani în cărbune.....	18
• Minerii găsesc o roată de căruță veche de 300 de milioane de ani	19
• Șuruburi metalice vechi de 300 de milioane de ani	21
• Obiecte fosile misterioase	23
• Lanțul de aur antic și artefactele ciudate din cărbune.....	23
• Unelte petrificate din Franța	26
• O talpă de pantof pietrificată de 200 de milioane de ani	26
• Un vas de fier vechi de 300 de milioane de ani	27
• O roată dințată din aluminiu veche de 300 de milioane de ani din Rusia	28
• Misteriosul clopot din cărbune	29
• Inexplicabilul cub de fier din Salzburg.	32
• Inele metalice vechi de 30 de milioane de ani în munții din Bosnia.....	34
• Vechiul om de fier budist din Tibet.	35
• Artefactul Coso, vechi de 500.000 de ani	36
• Transformatorul electric vechi de 20.000 de ani	37
• Pardoseala de mozaic veche de 200.000 de ani din Oklahoma	38
• Monede vechi de 300.000 de ani	40
• Înaltă tehnologie preistorică – talpa de aluminiu din Aiud	41
• Un port spațial vechi de 150.000 de ani în China	43
• Nanotehnologia antică din Rusia	46
• Reactorul nuclear vechi de 2 miliarde de ani din Africa	48
• O piatră rusească cu rune, veche de 200.000 de ani din Minnesota	50
• Rockwall – o fortăreață antică a uriașilor îngropată în Texas	52
• Mojare și pistile preistorice descoperite în minele de aur de mare adâncime.	56
• Brățara Denisova din Siberia, veche de 50.000 de ani	58
• Rămășițe umane fosilizate vechi de 100 de milioane de ani	62
• Problema cu straturile de sedimente și cărbune	64
• Podul artificial al lui Adam între India și Sri Lanka	65

• Zidul preistoric Bimini și piramidele din Bahamas	69
• Inexplicabilul templu indian Kailasa	73
• Stânca Judaculla	74
• Broaște și broaște râioase vii în roci compacte.	75
• Piatra din Sayhuite	80
• Fuente Magna - vasul inexplicabil din Bolivia.	82
• Poarta stelară a zeilor din Hayu Marca	87
• Statuia mexicană mayașă a unui extraterestru	91
• Guvernul mexican pune la dispoziția publicului artefactele extraterestre	94
• Pietrele Ica – artefacte antice din Peru	98
• Legende despre potop ale indienilor Hopi și Macuxi	105

Capitolul 2 – Dovezi ale unor cataclisme gigantice din trecut

• Dovezi științifice privind cataclismele și supraviețuitorii din Atlantida	110
• Göbekli Tepe, orașele subterane din Cappadocia și originea misterioasă a culturilor	118
• Megafauna – animalele gigantice din Era Glaciară	130

Capitolul 3 – Urme fosilizate de pași umani și misterul dinozaurilor

• Oamenii au existat în timpul dinozaurilor	140
• Urmele Zeilor	151
• Teste senzaționale: dinozaurii au trăit relativ recent	156
• Colecția Acambaro a lui Waldemar Julsrud	161

Capitolul 4 – Stratari sedimentare lipsă și fosile vii

• Probleme și neconcordanțe în straturile de sedimente și fosile	168
• Mitul datării corecte a vârstei și structura misterioasă a planetei Pământ	178
• <i>Fosilele de ghidare vii și caracatița extraterestră.</i>	188
• Înșelăciunea cu Archaeopteryx și Archeoraptor.	195

Capitolul 5 – Evoluția falsificată a omului

• Diferențe semnificative între om și maimuță.	202
• Enigmaticul ADN uman	206
• Scheletele de precursori ai omului și de oameni primordiali sunt falsuri	210
• A fost Lucy, precursorul omului, doar o maimuță?.	216
• Dr. Jack Cuozzo și fraudă neanderthaliană	219
• Craniul african de Neanderthal cu o gaură de glonț	224
• Oamenii timpurii nu au niciun strămoș plauzibil în Africa.	227
• Analizele ADN dovedesc că cel mai vechi grup uman a provenit inițial din Australia	228

- Enigmaticul craniu Petralona, vechi de 700.000 de ani, din Grecia 230
- Omul de malachit 235
- Falsificarea evoluției în Germania 237

Capitolul 6 – Începutul celei mai mari minciuni din istoria omenirii

- Pietrele mincinoase ale profesorului Beringer 240
- Frauda evoluționistă a lui Ernst Haeckel 242

Capitolul 7 – Secretul lui Bigfoot, Yeti și Almas

- Misterele deșertului Gobi. 253
- Almas – creaturi ciudate din Mongolia 256
- Sir Edmund Hillary, Yeti și mănăstirile din Nepal 261
- Primul raport Bigfoot din 1774 264
- Răpirea de către Sasquatch a lui Albert Ostman din 1924 265
- Misterul care înconjoară originea Bigfoots 269
- Analiza ADN-ului de Bigfoot 272
- Vechile legende indiene despre Sasquatch-ul magic 280

Capitolul 8: De ce societățile secrete elitiste au creat teoria evoluției

- Agenda masonică a lui Charles Darwin 288
- Apariția dictaturii științifice a unei lumi noi și frumoase 292
- Conceptul masonic ocult asupra devenirii prin evoluție. 298
- Nu există nici o verigă lipsă - lipsește întregul lanț! 302
- Francis Bacon și înființarea Societății Regale 314
- Contele Saint Germain, călătorul misterios în timp 320
- Frăția celor Nouă Necunoscuți 325
- Misterul Vimana și Regatul lui Rama 330
- Supraoamenii din Vril, Aldebarani și Hyperboreea 337

Capitolul 9 – Cum a ascuns Institutul Smithsonian istoria secretă a uriașilor americani

- Ciudata poveste a lui James Smithson 346
- Ales Hrdlicka și Frederic Ward Putnam 353
- Mounds – mormintele misterioase ale uriașilor 362
- Îngerul Moroni și mormonii 368
- Cercetări privind cultura Mound Builders 371
- Giganții culturii Adena 374
- Tăblița cu scriere cuneiformă sumeriană a Căpeteniei Joseph 382
- Povestea istorică a indienilor gigant. 385

Capitolul 10 – Soarta ultimilor dinozauri după Marele Potop

- Relatările antice despre dispariția dinozaurilor după potop 391
- Întâlniri istorice cu dragoni și șerpi de mare 400
- Pterosaurii – legendarele păsări tunet ale Americii 407

Capitolul 11 – Muntele sacru Kailash și legendarul Shambhala

- Muntele sacru Kailash – centrul spiritual al Universului 412
- Legenda lui Belovodye 418
- Depozitele secrete ale cunoașterii pierdute 421
- Profețiile budiste despre venirea Erei Luminii 422
- Tehnologia din epoca preistorică 423
- Maeștrii atemporali din Shambhala 426
- Shambhala, calea sinuoasă spre valea nemuritorilor 427
- Pietrele sacre Cintamani 428
- Agartha și Regele Lumii 430
- Ahnenerbe și mănăstirea Tashi Lhunpo 433
- Supraoamenii din Thule 434
- Accesul către rețelele de tunele subterane ale Pământului Interior 437
- Hyperboreenii, Polarienii și lupta împotriva Demiurgului 444

Capitolul 12 – Religia babiloniană a evoluționiștilor ocuți

- Dagon – zeul-pește al evoluției 450
- Modele babiloniene oculte ale teoriei evoluției 453
- Cartea lui Enoh și îngerii căzuți pe Muntele Hermon 459
- Întoarcerea Anunnaki 466

Capitolul 13 – Atlantida, a doua țară a Egiptului și triburile pierdute ale Israelului

- Biblioteca legendară antediluviană de metale din Tayos 469
- Cele mai secrete artefacte ale părintelui Crespi aparținând civilizațiilor pierdute 477
- Regele-Zeu Nimrod și Turnul Babel 482
- Artefactele din Peștera Burrows și al doilea ținut al Egiptului 486
- Misterul relicvelor din Michigan și triburile pierdute ale lui Israel 490
- Anticele mine industriale de cupru din America 495
- Cele mai recente dovezi ale unor cataclisme gigantice și ale unor mari inundații 500

Capitolul 14 – Adevărata Arcă a lui Noe de pe Muntele Ararat

- Dovezi științifice a existenței unei corăbii pe Muntele Ararat 502
- Uimitoarea poveste a Arcei lui Noe în Armenia 509

Capitolul 15 – ADN-ul capetelor alungite, cele mai mari secrete ale Tibetului și revenirea lui Nibiru

- Noi rezultate surprinzătoare
ale unui test de ADN al craniului lung 517
- Lama Lobsang Rampa și cele mai vechi secrete ale Tibetului 523

Rezumat 533

Cuvânt de încheiere 547

Surse de imagini 553

Bibliografie și surse de informare 565

Capitolul 1 – Descoperiri de artefacte tehnologice inexplicabile în întreaga lume

În ultimele două secole, săpături sau lucrări de construcții din întreaga lume au scos la iveală o mulțime de artefacte curioase și uneori inexplicabile. Este vorba despre relicve tehnologice dintr-un trecut necunoscut, care au fost descoperite la adâncime mare în roci compacte sau în straturi de cărbune. Cu toate acestea, există și artefacte din piatră și construcții misterioase mari, a căror origine nu poate fi elucidată. Asta, pentru că știința modernă, cu teoriile sale, nu poate explica aceste lucruri.

Deoarece datarea rocilor este imposibilă, până acum puțin peste 200 de ani nu se știa nici cât de vechi este Pământul însuși. Până atunci, se pornea de la descrierile din Biblie, potrivit cărora ar avea aproximativ 6.000 de ani – dar această vârstă nu se referă la planetă, ci la lumea așa cum o cunoaștem astăzi. Înainte de această lume, conform multor scrieri și legende antice, a existat o altă lume, care a fost distrusă de un mare potop, iar această idee a fost predată în toate școlile până la mijlocul secolului al XIX-lea. Abia atunci a avut loc o schimbare radicală în viziunea istorică asupra Pământului, deoarece anumite cercuri de oameni de știință au vrut cu orice preț să se distanțeze de ideile Bibliei – gândul unei creații divine le era ca un ghimpe în coastă. Și pentru a-și impune noile teorii, ei um mărit mai întâi drastic vârsta Pământului.

Pentru a face față acestei probleme, încă de la începutul secolului al XVIII-lea s-a început studierea straturilor geologice de roci și s-a descoperit că în fiecare strat se găsesc fosile, adică oase fosilizate, în special de specii de animale și plante dispărute. Deoarece se găseau foarte des aceleași specii în aceleași straturi, s-a început datarea straturilor de roci din întreaga lume după fosile. Desigur, pe atunci nu se știa cât de vechi sunt fosilele, deoarece nu se puteau data nici resturile fosilizate, iar englezul William Smith a creat primele tabele pentru împărțirea temporală a straturilor. Astfel, s-a ajuns la prima cartare¹ geologică a straturilor dintr-o succesiune sedimentară și la dezvoltarea stratigrafiei, știința straturilor.

Lumea a început să creadă încet-încet că Pământul are o vechime de multe milioane de ani. Un prieten al lui Charles Darwin, Charles Lyell, a publicat în 1867 o carte despre „Principiile geologiei” și a estimat pentru prima dată vârsta Pământului la 240 de milioane de ani. Astfel, știința modernă a naturii a luat naștere la mijlocul secolului al XIX-lea în Anglia, iar multe dintre primele instituții științifice au fost înființate, în mod surprinzător, de francmasoni – iar intențiile din spatele acestui demers vor fi explicate pe rând în această carte. Dar odată cu descoperirea radioactivității în

¹ Cartare – totalitatea operațiunilor de urmărire și delimitare în teren și de transpunere, prin semne și culori convenționale, pe hărți topografice sau fotograme a răspândirii și a caracterelor diferitelor elemente din natură (roci și formațiuni geologice, forme de relief, ape subterane, soluri, plante, animale etc.) (n. tr.)

secolul XX, s-au putut face în sfârșit estimări mai precise cu ajutorul metodei radio-carbonului. Cu toate acestea, nu este sigur că aceste rate de descompunere au fost constant egale pe perioade lungi de timp, deoarece, pentru a demonstra acest lucru ar trebui să fie observate mult mai mult timp. În ultimele milenii, conținutul de carbon din roci a crescut în mod repetat, ceea ce este legat de activitatea solară și de modificările câmpului magnetic al Pământului. Prin metode de măsurare mai noi, se pare că s-a descoperit că Pământul are deja miliarde de ani – dar nimeni nu poate spune cu siguranță acest lucru.

Știința a inventat noi termeni pentru diferitele ere geologice și a susținut de acum înainte că Pământul însuși ar avea o vechime de aproximativ 4,6 miliarde de ani. Cu aproximativ 540 de milioane de ani în urmă ar fi început Paleozoicul, urmat de Mezozoic și Cenozoic. Aceste unități de timp sunt împărțite la rândul lor în unități mai mici, prima viață pe Pământ fiind determinată de straturile geologice în care apar primele fosile animale și vegetale. Acest lucru s-a întâmplat la începutul straturilor sedimentare ale Paleozoicului, în urmă cu aproximativ 540 de milioane de ani. Clasificarea temporală a fosilelor se numește *evidența fosilelor*. Se estimează că primele vertebrate marine au apărut acum 470 de milioane de ani, primele vertebrate terestre, acum 360 de milioane de ani, iar primele mamifere, acum 200 de milioane de ani. Primele primat ar fi apărut acum aproximativ 60 de milioane de ani, iar primele maimuțe, acum 20 de milioane de ani. Se pare că precursorii omului au existat de aproape 7 milioane de ani, iar primii hominizi, abia de 2 milioane de ani. Omul modern, adică *Homo sapiens*, ar exista abia de 160.000 de ani. Acum 40.000 de ani, dezvoltarea omului ar fi fost accelerată de agricultură și creșterea animalelor, iar odată cu această dezvoltare avansată ar fi apărut civilizația noastră modernă – atât despre aceste teorii. Lacunele din ele vor fi clarificate mai târziu. Majoritatea oamenilor cred astăzi în aceste scale de timp prestabilite și, logic, nu le mai pun la îndoială. Aceste scale au scopul principal de a simula o istorie evolutivă continuă pe Pământ. Se presupune că specii simple de animale și plante au apărut la un moment dat *din întâmplare* și apoi, s-au dezvoltat în forme de viață complexe, iar încoronarea acestor milioane de ani de evoluții întâmplătoare ar fi omul modern. Iar acesta, prin inteligența sa, a reușit în cele din urmă să dezvolte tehnologia de astăzi de-a lungul ultimelor secole.

Să revenim acum la artefactele tehnologice inexplicabile. Multe dintre ele au fost descoperite în straturi sedimentare geologice care, potrivit geologiei moderne, ar avea o vechime de sute de milioane de ani, ceea ce este complet imposibil conform scalei de timp acceptate oficial. Am văzut că primele vertebrate ar fi apărut abia acum 360 de milioane de ani, iar oamenii inteligenți ar exista abia de câteva mii de ani. Deci, cum se explică asta? Oamenii de știință nu vor să vorbească despre astfel de artefacte, deoarece pun la îndoială viziunea lor asupra lumii, atât de greu de stabilit. Prin urmare, se face totul pentru a minimaliza aceste descoperiri, a le prezenta ca fiind false, a le face pur și simplu, să dispară sau a le ridiculiza în mass-media. De asemenea, nu este neobișnuit ca oamenii să fie amenințați sau ca artefactele deranjante să fie cumpărate de colecționari. Altele ajung în muzee sau sunt pur și

IRPIS | www.irpis.ro

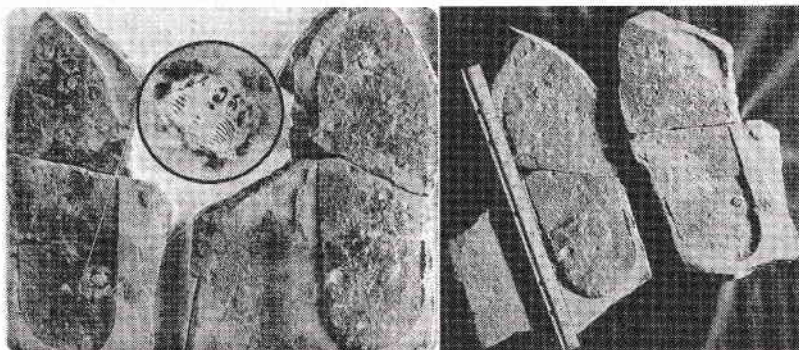
simplu distruse. În acest fel, s-a reușit eliminarea majorității acestor artefacte inexplicabile, iar puțini oameni de știință îndrăznesc astăzi să investigheze astfel de descoperiri controversate, deoarece acest lucru înseamnă adesea sfârșitul carierei lor. Presiunea comunității științifice este pur și simplu prea mare, și doar puțini bănuiesc că în spatele acestei abordări se ascunde un mare secret. Această carte conține multe dintre informațiile disponibile astăzi despre aceste descoperiri misterioase, iar o parte dintre ele ar putea fi deja cunoscute de mulți cititori – cu toate acestea, m-am străduit să completez informațiile disponibile și să adaug cele mai recente descoperiri.

Pentru a dezlega întregul mister din spatele acestor artefacte, trebuie să procedăm pas cu pas, pentru a-l înțelege în toată amploarea sa. În primul capitol al cărții, aruncăm o privire asupra celor mai uimitoare artefacte antice descoperite până în prezent. Desigur, există multe alte artefacte misterioase pe care nu le pot trata pe larg aici din motive de spațiu, așa că le voi aborda doar pe cele care sunt importante pentru înțelegerea subiectelor prezentate în carte.

Amprenta de pantof uman veche de 600 de milioane de ani din Utah

La 1 iunie 1968, William J. Meister, un colecționar american de fosile, a făcut o descoperire misterioasă în Antelope Springs, Utah, un loc renumit pentru fosilele sale. Meister a găsit o amprentă unică de încălțăminte într-o bucată de stâncă, amprenta semănând cu o sandală. În interiorul amprentei, el a descoperit, de asemenea, trilobiți, creaturi marine mici asemănătoare crabilor, despre care se crede că au existat cu 270 până la 600 de milioane de ani în urmă. Persoana care purta sandalele trebuie să fi călcat pe trilobiți, aplatizându-i. Amprenta sandalei are o lungime de 26 de centimetri, echivalentă cu mărimea 41 la pantofii germani de astăzi, și o lățime de 9 centimetri la degete și 7,6 centimetri la călcâi. Adâncimea amprentei călcâiului este de aproximativ 1,7 centimetri, ceea ce ar fi fost grosimea tălpii sandalei.

Fig. 1: Tiparul principal al fosilei

Dacă o civilizație umană necunoscută ar fi existat cu 600 de milioane de ani în urmă, aceasta ar fi trebuit să fie extrem de avansată pentru acea vreme, având în vedere că folosea deja unelte și putea produce sandale. Meister a dus fosilele la *Universitatea din Utah*, la profesorul de metalurgie Dr. Melvin Cook, care a recunoscut imediat unicitatea descoperirii și a trimis-o geologilor universității. Cu toate acestea, geologii, preocupați de reputația lor, au refuzat să efectueze o investigație oficială! Vom întâlni frecvent acest comportament pe parcursul cărții și vom înțelege de ce se întâmplă acest lucru.

Unul dintre geologii menționați, Dr. Clifford Burdick din Tucson, Arizona, a mers și el la situl din Antelope Springs, unde a găsit și el amprente umane în șist, în același strat sedimentar ca și Meister, sugerând că au aceeași vechime. În august 1968, un profesor pe nume Dean Bitter a găsit alte două amprente umane în același loc, descoperire confirmată de Dr. Melvin Cook. Problema cu care se confruntau oamenii de știință era aceeași: se presupunea că acum 270 până la 600 de milioane de ani existau doar artropode simple, nu oameni cu sandale! Așadar, cine purta sandale în Utah cu cel puțin 270 de milioane de ani în urmă? Primele animale mai complexe au apărut abia 50 de milioane de ani mai târziu, iar dinozaurii ar fi dispărut acum 65 de milioane de ani. Aceste amprente umane ar fi mult mai vechi de 65 de milioane de ani? Asta ar însemna că oamenii moderni existau pe Pământ înainte de dinozauri! ⁽¹⁾

O operă de artă veche de 600 de milioane de ani: vasul Dorchester

Oala din Dorchester este o vază metalică găsită în două bucăți, după ce a fost descoperită în timpul unor explozii cu dinamită la Meeting House Hill din Dorchester, Massachusetts, la 19 mai 1852. Un articol din 1852 în *Scientific American* a relatat descoperirea. Cele două bucăți au fost găsite în molozul exploziei și se aflau inițial la aproape 5 metri sub suprafața pământului. Nu exista nicio îndoială că oala a fost descoperită cu adevărat în timpul exploziei. Era încorporată într-un conglomerat solid de roci, iar conglomeratul Roxbury în care a fost găsită oala este datat între 570 și 593 de milioane de ani! Vasul în formă de clopot a fost descris ca având o înălțime de 11,5 centimetri și un diametru de 16,5 centimetri în partea de jos și 6,4 centimetri în partea de sus. Era făcut dintr-un aliaj de zinc și argint, cu șase imagini de flori sau un buchet de flori pe o parte a oalei. Florile erau incrustate foarte frumos cu argint pur, iar în partea de jos a vasului se afla o coroană, de asemenea, incrustată cu argint. Botaniștii au susținut că plantele reprezentate pe vas au dispărut de pe Pământ cu peste 100.000 de ani în urmă.

Articolul original din 1852 din ziar menționa, de asemenea, că un oarecare Dr. J. V. C. Smith, care se întorsese recent dintr-o călătorie în Orient și era un expert care examinase sute de ustensile americane neobișnuite, nu mai văzuse niciodată un astfel de vas. Cu toate acestea, în anii care au urmat, oala a fost uitată și abia în 1919 a apărut o carte de Charles Ford, numită „*Cartea celor blestemați*”, dedicată

studierii anomaliilor. În carte, Ford scrie că articolul din *Scientific American* a fost inspirat de un alt articol din ziarul *Boston Transcript*. Articolul original a apărut la 26 mai 1852 și oferă mai multe detalii. Acesta menționa că oala avea o gaură în partea de sus pentru un mâner, iar în partea de jos avea o gaură mai mare, umplută și lipită cu plumb. Interiorul era considerabil ruginit, în timp ce exteriorul era neted și fără rugină. Cizelarea, sculpturile și incrustațiile erau realizate cu măiestrie și păreau a fi opera unui artist iscusit. La sfârșitul articolului se menționa că aproximativ trei sute de persoane au examinat obiectul, inclusiv mulți oameni de știință.

Povestea a continuat 125 de ani mai târziu, în 1978, cu cartea „*Lumi înaintea noastră*” a autorului Brad Steiger. În carte, Steiger pretinde că a fost în contact cu un bărbat care deținea obiectul la acea vreme. Numele bărbatului era Milton R. Swanson, iar acesta a spus că oala din Dorchester a fost dată *Colegiului Harvard* după descoperirea sa și în scurt timp uitată. Un șef de șantier care a lucrat acolo, la un moment dat a luat vasul acasă și l-a vândut lui Swanson cu puțin timp înainte de moartea sa. Șeful de șantier a mai povestit că artefactul a fost supus unor teste timp de doi ani la *Muzeul*

A Relic of a By-Gone Age.

A few days ago a powerful blast was made in the rock at Meeting House Hill, in Dorchester, a few rods south of Rev. Mr. Hall's meeting house. The blast threw out an immense mass of rock, some of the pieces weighing several tons and scattered small fragments in all directions. Among them was picked up a metallic vessel in two parts, rent assunder by the explosion. On putting the two parts together it formed a bell-shaped vessel, 4½ inches high, 6½ inches at the base 2½ inches at the top, and about an eighth of an inch in thickness. The body of this vessel resembles zinc in color, or a composition metal, in which there is a considerable portion of silver. On the sides there are six figures of a flower, or bouquet, beautifully inlaid with pure silver, and around the lower part of the vessel a vine, or wreath, inlaid also with silver. The chasing, carving, and inlaying are exquisitely done by the art of some cunning workman. This curious and unknown vessel was blown out of the solid pudding stone, fifteen feet below the surface. It is now in the possession of Mr. John Kettell. Dr. J. V. C. Smith, who has recently travelled in the East, and examined hundreds of curious domestic utensils, and has drawings of them, has never seen anything resembling this. He has taken a drawing and accurate dimensions of it, to be submitted to the scientific. There is no doubt but that this curiosity was blown out of the rock, as above stated; but will Professor Agassiz, or some other scientific man please to tell us how it came there? The matter is worthy of investigation, as there is no deception in the case.

[The above is from the *Boston Transcript* and the wonder to us is, how the *Transcript* can suppose Prof. Agassiz qualified to tell how it got there any more than John Doyle, the blacksmith. This is not a question of zoology, botany, or geology, but one relating to an antique metal vessel perhaps made by Tubal Cain, the first inhabitant of Dorchester.]

Fig. 2: Reportaj din ziarul *Scientific American*, din 7 iunie 1852

Fig. 3: Fotografii ale vasului Dorchester realizate de Milton R. Swanson

de Arte Frumoase din Boston, dar nimeni nu a putut determina vechimea sau scopul său. Muzeul a refuzat să confirme orice, de teamă de a nu fi ridiculizat. Swanson a murit în 2005, iar de atunci, urmele oalei din Dorchester s-au pierdut din nou.

Michael Cremona, un om de știință specializat în artefacte inexplicabile, susține că existența acestei oale ar fi o dovadă că existau deja metalurgi în America de Nord, cu 600 de milioane de ani în urmă. El a fost, de asemenea, unul dintre primii care au susținut că seifurile Institutului Smithsonian sunt pline de obiecte ciudate și controversate din întreaga Americă. De ce ar vrea cineva să ascundă aceste descoperiri? ⁽²⁾

Un burghiu metalic, vechi de sute de milioane de ani în cărbune

În secolul al XIX-lea, au avut loc multe alte descoperiri neobișnuite. De exemplu, un vârf de burghiu metalic a fost găsit într-o bucată de cărbune de 56 de centimetri, într-un zăcământ din apropierea orașului Glasgow, Scoția. Această descoperire a fost menționată pentru prima dată în cartea „*Proceedings of the Society of Antiquaries of Scotland*” din 1883, raportul anual al Societății Antichităților din Scoția. Cărbunile în care a fost găsit artefactul se presupune că are o vechime de milioane de ani și se afla inițial la peste doi metri sub suprafața pământului. Acest strat de cărbune

a fost descoperit în timpul construcției unei străzi. Un bărbat, pe nume Robert Lindsay Jr., a luat bucata de cărbune și a spart-o, descoperind exact în centrul ei un obiect metalic pe care l-a curățat de reziduuri. A văzut un burghiu metalic și a fost foarte surprins. Mai mulți muncitori de pe șantier și colegii ai lui Lindsay au văzut descoperirea bizară cu ochii lor și au confirmat-o mai târziu – dar nimeni nu a putut explica cum a ajuns acest instrument, aparent fabricat de om, într-un strat de cărbune vechi de milioane de ani, când se presupune că oamenii nu existau încă. De asemenea, deasupra stratului de cărbune se afla un strat gros și compact de rocă. Deci, cum a ajuns acest vârf de burghiu în cărbune?

DISCOVERY OF AN IRON INSTRUMENT LATELY FOUND IMBEDDED IN A NATURAL SEAM OF COAL IN THE NEIGHBOURHOOD OF GLASGOW.

A communication was then read from John Buchanan, Esq., relative to the discovery of an iron instrument, lately found imbedded in a natural seam of coal in the neighbourhood of Glasgow. The instrument which was exhibited to the Meeting was considered to be modern. In his communication Mr Buchanan remarks:—

“I send herewith, for the inspection of the Society, a very curious iron instrument found last week in this locality. The interest attaching to this singular relic arises from the fact of its having been discovered in the heart of a piece of coal, seven feet under the surface. To explain particulars, I beg to mention, that a new line of road, called the Great Western Road, was opened a few years ago, leading to the Botanic Gardens, which you may be aware, are situated about two miles north-west from Glasgow. At a point on this new road are the lands of Burnbank, now in course of being extensively built upon. The person conducting these building operations is Mr Robert Lindsay, wright and builder, a most respectable individual, well known to me, and on whose veracity implicit confidence may be placed. Now, when Mr Lindsay came to excavate the foundations along the north side of the road for the range of houses, he cut through a bed of diluvium or clay mixed with boulders, seven feet thick, and then came on a seam of coal about twenty-two inches thick, cropping out almost to the very surface, and resting on freestone. It was necessary to remove this coal and cut into the stone below, which last was very opportune for building purposes. A quantity of the coal so removed was carted over to Mr Lindsay's workshop or yard for use; and while his nephew, Robert Lindsay junior, an apprentice, was breaking up a block of the coal, he was surprised to find the iron instrument now sent in the very heart of it. At first neither he nor the others about him could make out what it was, but after scraping and cleaning it from the coaly coating, it presented the appearance now before you. I send along with it a portion of the coal. Having been made aware of this discovery, I had no time in seeing Mr Lindsay senior; and accompanied him this day to the spot, and had the circumstances detailed to me by his nephew, and several of the respectable operatives who saw the instrument taken from the coal; and all of whom, Mr Lindsay senior assures me, are persons whose statements may be implicitly relied upon.”

The affidavits of five workmen who saw the iron instrument taken from the coal were also sent, and Mr Buchanan, farther adds:—

“I quite agree in the generally received geological view, that coal was formed long before man was introduced upon this planet; but the puzzle is, how this implement, manifestly of human hands, should have found its way into the coal seam, so-called as the latter was by a heavy mass of diluvium and boulders. If the workmen who saw the relic distinguished are to be depended on (and I have no reason whatever to doubt their perfect veracity), then there may and must be some mode of accounting for the implement finding its way down eight or nine vertical feet from the surface.”

It was suggested that in all probability the iron instrument might have been part of a hammer broken during some former search for coal.

Fig. 4: Raport de activitate al Societății de Antichități din Scoția, 1883

Burghiul trebuie să fi fost deja depus în materie organică înainte ca aceasta să se comprime în cărbune, iar artefactul curios a fost prezentat *Societății Antichităților din Scoția* de către John Buchanan, la 13 decembrie 1852. Buchanan a spus că este de acord cu opinia geologică general acceptată la acea vreme, conform căreia acest cărbune s-a format cu mult înainte de apariția omului modern. El nu-și putea imagina cum a ajuns acest instrument, evident fabricat de om în acest strat de cărbune. Singura explicație plauzibilă ar fi fost că această vârf de burghiu metalic a fost lăsat în pământ în timpul unei operațiuni anterioare de foraj pentru cărbune, dar raportul lui Buchanan nu menționează că s-ar fi găsit urme de foraj în acel loc. De asemenea, Lindsay a susținut că vârful burghiului se afla chiar în mijlocul bucății de cărbune și că nu se vedeau alte urme de foraj. ⁽³⁾

Minerii găsesc o roată de căruță veche de 300 de milioane de ani

Descoperiri inexplicabile și absolut uimitoare continuă să aibă loc și astăzi în minele adânci de pe glob. Există numeroase relatări transmise de mineri și martori oculari, dar, din păcate, nu există investigații concrete cu privire la acestea. Multe dintre aceste descoperiri au fost fie ascunse imediat, fie distruse, fie, pur și simplu, îngropate din nou. Există dovezi ale unor eforturi considerabile de a ascunde astfel de descoperiri de ochii lumii, iar motivele pentru un astfel de comportament par a fi multiple. Una dintre puținele ocazii în care o astfel de descoperire a fost făcută de o persoană conștientă de importanța acestor fapte a avut loc în apropiere de orașul Donețk, Rusia. Sub orașul Donețk se află un strat masiv de gresie. Acest strat de rocă din perioada carboniferă se estimează că are o vechime cuprinsă între 330 și 360 de milioane de ani, iar între această gresie se află straturi de cărbune care au și ele aceeași vechime. La o adâncime de 900 de metri sub suprafață, în timp ce se forau puțuri în stratul de cărbune *J3-Sukhodolsky*, în 2008, a fost făcută o descoperire uluitoare.

Minerul S. Kasatkin a descoperit într-o zi amprenta unei roți de căruță pe tavanul unui puț de cărbune. Fără îndoială, această roată trebuie să fi fost fabricată înainte ca stratul de rocă de deasupra ei să se formeze, fiind prin urmare mai veche decât stratul de rocă.

Roata în sine se transformase de mult timp într-o fosilă minerală, un proces cunoscut sub numele de *silicifiere*. După o căutare extinsă, Kasatkin a reușit să găsească o altă amprentă în același puț, iar aceste amprente au fost probabil îngropate în acest zăcământ timp de multe milioane de ani. Și dacă o investigație științifică ar putea fi efectuată asupra lor, aceasta ar zdruncina din temelii viziunea noastră asupra lumii. Kasatkin a făcut mai multe fotografii ale artefactului înainte de a raporta oficial descoperirea și de a solicita o investigație științifică. Când superiorul său a informat proprietarul minei despre descoperire, s-a sperat că artefactul va fi analizat. Cu toate acestea, spre surprinderea tuturor, s-a ordonat ca orice alte lucrări în acel puț să fie

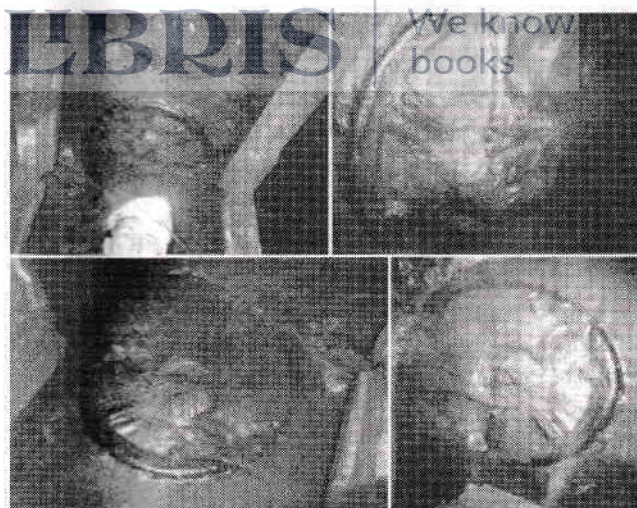

Fig. 5: Aceste fotografii au fost realizate de V.V. Kruzhilin, directorul adjunct al minei

oprite imediat, iar puțul a fost inundat la scurt timp după aceea – ceea ce face imposibilă orice investigație ulterioară. Mina este considerată închisă din 2009, iar accesul la acest obiect este imposibil din cauza inundației. Kasatkin a vorbit cu alți mineri, iar aceștia au confirmat existența unei alte amprente în această mină. Al doilea artefact a fost deteriorat în timpul forării unei găuri de explozie. Muncitorul responsabil l-a examinat cu atenție și a fost surprins, deoarece, la fel ca roata căruței, și cel de-al doilea obiect era clar de origine artificială. Este posibil ca, în viitor, să se ivească o oportunitate de a investiga din nou această mină în detaliu. Iată un fragment din scrisoarea pe care S. Kasatkin a trimis-o mai multor cercetători:

„Vă voi explica istoricul descoperirii. În 2008, lucram ca șef de mină în domeniul ventilației și al tehnologiei de siguranță, specializându-mă în prognoze seismice. Această mină era clasificată ca fiind una dintre cele mai periculoase, deoarece existau riscuri de eliberare bruscă de gaze. Nu sunt un novice în această industrie și îmi asum întreaga responsabilitate pentru această scrisoare. Eu și o echipă de ingineri și mineri l-am întrebat pe șeful minei dacă ar putea invita oamenii de știință să examineze mai îndeaproape obiectul. Șeful minei ne-a interzis astfel de discuții și ne-a ordonat să lucrăm mai repede pentru a termina rapid cu această zonă a galeriei. Din păcate, cele două artefacte nu au putut fi scoase la iveală pentru a fi examinate. Este bine că oamenii au făcut fotografiile ale artefactului, încălcând ordinul șefului. Există peste o duzină de martori. Accesul într-o mină este întotdeauna foarte limitat, deoarece este relativ periculos acolo jos. Trebuie să fii instruit cu atenție înainte de a vizita o mină. Amprenta roții se află pe tavanul puțului. S-a încercat decuparea amprente, dar gresia era prea tare. Minerii nu au vrut să distrugă descoperirea și au lăsat în cele din urmă roata la locul ei. Din păcate, accesul la obiect este imposibil astăzi, deoarece în 2009 tot echipamentul a fost îndepărtat, iar întreaga

mină a fost inundată. Al doilea artefact era o roată mai mică. A fost deteriorată în timpul forării unei găuri de explozie. Am putut să arunc o privire și am fost surprins, m-am gândit că această roată a fost clar fabricată de cineva. Minerii mai în vârstă au povestit anterior despre amprente de șerpi mari, care seamănă cu păsările. Au fost găsite și ouă de dinozaur fosilizate. A fost înființat un mic muzeu, unde sunt adunate aceste fosile. Obiectul este numit acum după numele meu, Obiectul lui Kasatkin. Cu deosebită considerație, S. Kasatkin.”⁽⁴⁾

Șuruburi metalice vechi de 300 de milioane de ani

În anii 1990, oamenii de știință ruși din așa-numitul grup *Kosmopoisk* au găsit din întâmplare un artefact metalic într-o piatră, în timp ce analizau locul prăbușirii unui meteorit în regiunea orașului Kaluga, situat la aproximativ 190 km sud-vest de Moscova. *Kosmopoisk* a fost fondat în 1980 și a devenit o mișcare internațională de la începutul anilor 2000. Grupul organizează expediții în locuri unde se presupune că există dovezi ale extraterestrilor, iar în timpul uneia dintre aceste expediții, oamenii de știință au găsit un obiect misterios care arată exact ca un șurub modern și nu au putut explica de unde ar putea proveni acest șurub. A fost acesta o dovadă suplimentară a unei civilizații necunoscute care a existat cu milioane de ani în urmă? Fosila care înconjoară șurubul are o lungime de aproximativ 2 centimetri și, după o analiză paleontologică, s-a stabilit că piatra are o vechime cuprinsă între 300 și 320 de milioane de ani – cu mult înainte de apariția dinozaurilor. Artefactul a fost analizat cu ajutorul tehnologiei cu raze X, prin care s-a descoperit un alt șurub în interiorul pietrei. Astfel, s-a putut constata că atomii de fier ai șurubului și atomii de siliciu ai rocii s-au extins și s-au contopit între ei. Prin urmare, șurubul nu a putut ajunge în roca de piatră mai târziu și, prin urmare, ar trebui să aibă și el o vechime de cel puțin 300 de milioane de ani. Când această descoperire a devenit cunoscută, mulți oameni de știință au căutat explicații pentru ea, iar unii au susținut că este vorba doar de rămășițele fosilizate ale unui crinoid², care seamănă foarte mult cu șuruburile. Cercetătorii de la *Kosmopoisk* au replicat că au adus dovezi că șurubul este din metal. El se deosebește de crinoizii fosili, deoarece aceștia sunt mult mai mari și diferă ca formă și compoziție. *Kosmopoisk* refuză să dea piatra cu șuruburile altor oameni de știință, de teama că ar putea dispărea – acest lucru a fost folosit ca pretext pentru a susține că este vorba doar de un fals.

Cu toate acestea, nu este singura descoperire de șuruburi fosile. Câțiva cercetători din China au descoperit un șurub metalic, despre care se spune că ar avea o vechime de 300 de milioane de ani și care se află și el într-o piatră. Potrivit rapoartelor agențiilor de știri chineze, obiectul a fost descoperit în 2002. Domnul Zhilin

² Crinoid - clasă de echinoderme cu aspect de floare, care trăiesc fixate în zonele abisale (n. tr.)

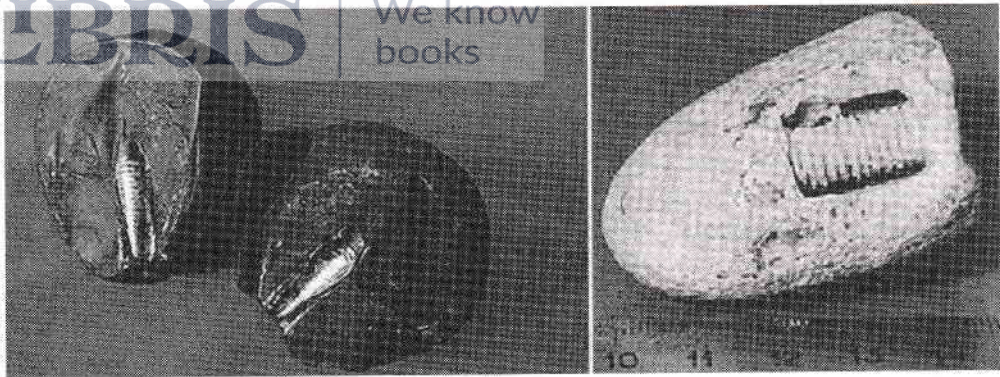

Fig. 6: Șurubul Lanzhou în stânga și șurubul Kosmopoisk în dreapta

Wang, un colecționar de minerale din Lanzhou, l-a găsit în timpul unei călătorii în lanțul muntos Mazong, la granița dintre provinciile Gansu și Xijiang. Șurubul a devenit cunoscut sub numele de „șurubul Lanzhou”. Mai mulți cercetători chinezi l-au examinat, constatând că șurubul misterios, conic, este încorporat într-o bucată de stâncă de aproximativ 8 x 6 centimetri și cântărește 466 de grame. Cu toate acestea, piatra cu o presupusă vechime de 300 de milioane de ani nu este o rocă obișnuită, deoarece nu a fost posibil să se determine compoziția exactă în testele de laborator. Geologii și fizicienii de la *Biroul Național pentru Resurse Terestre* al provinciei Gansu, *Biroul de Explorare a Metalelor Neferoase*, *Institutul de Geologie și Cercetare a Mineralelor din China* și Școala de Resurse și Mediu din Lanzhou nu sunt de acord cu privire la originea rocii și la proveniența șurubului. Au existat discuții cu privire la faptul dacă șurubul ar fi putut fi fabricat de om și la ce ar fi fost folosit. Oamenii de știință au descris în unanimitate piatra ca fiind una dintre cele mai valoroase descoperiri arheologice din întreaga Chină! De asemenea, s-a convenit că piesa metalică conică, lungă de 6 centimetri, prezintă clar filetul șuruburilor moderne. Studiile arată că șurubul nu a fost fabricat în timpurile moderne cu mijloacele tehnice actuale, dar nu s-a putut stabili dacă șurubul a fost forjat dintr-un metal sau dacă este fabricat dintr-un alt material. Mai mult, lățimea filetului șurubului este constantă de la capătul gros la cel subțire. La organismele vii, cum ar fi crinoizii, aceasta variază din cauza creșterii.

De asemenea, ne întrebăm: ce metal rezistă 300 de milioane de ani? Geologii cred că șurubul a fost produs înainte ca roca să se întărească, dar acest proces ar fi trebuit să aibă loc cu mai mult de 300 de milioane de ani în urmă. Majoritatea cercetătorilor chinezi cred acum că este vorba de un artefact al unei civilizații preistorice necunoscute. Alții nu și-au putut imagina decât o origine extraterestră a pietrei și a șurubului. Aceste descoperiri sunt dovezi suplimentare că nu știm foarte multe despre trecutul îndepărtat al omenirii – istoria oficială nu prezintă o imagine corectă a trecutului nostru. Știința convențională dorește în continuare să conteste aceste

Obiecte fosile misterioase

În urmă cu câțiva ani, în ediția din iulie 1989 a revistei *New Scientist*, a existat și o mențiune științifică despre niște discuri de piatră fosilă ciudate. Geologii au descoperit în California obiecte în formă de disc în depozitele de șist, având un diametru cuprins între 2 și 7 cm și o grosime de 2 până la 4 mm. Unele dintre ele aveau pete de oxid de fier în centru. Geoloaga Nancy Lindsey-Griffin de la *Universitatea Nebraska* a descris discurile ca fiind „obiecte asemănătoare cu fosilele, neidentificate”. Stratul geologic de șist în care erau încorporate discurile are o vechime cuprinsă între 400 și 600 de milioane de ani. Discurile de piatră rămân enigmatice deoarece nu prezintă simetria pe care o arată de obicei formele de viață fosilizate. Lindsey-Griffin a spus că obiectele par a fi niște roți de bicicletă foarte mici, cu un miez central și cu margini exterioare legate de spițe. Cu toate acestea, majoritatea acestor spițe lipsesc la obiectele găsite. Totuși, din punct de vedere științific, la acea vreme nu au existat forme de viață atât de mari și acum se presupune că atunci Pământul era populat de animale extrem de ciudate. Fosilele lor se găsesc pe toate continentele. Deoarece aceste fosile nu au nimic în comun cu speciile de animale existente în prezent, oamenii de știință au discutat decenii întregi dacă acestea ar putea fi strămoși ai animalelor de azi. Se pare că aceste forme de viață au dispărut complet de pe planeta noastră printr-o moarte în masă, declanșată de o catastrofă necunoscută. S-ar putea chiar să fie vorba despre o evoluție separată, din care astăzi nu a mai rămas nimic. Dacă aceste fosile ar fi într-adevăr meduze, așa cum afirmă știința astăzi, trebuie să fi fost încapsulate foarte rapid în piatră, altfel s-ar fi descompus imediat. Acest eveniment ar fi trebuit să aibă loc pe toate continentele. Cât de des a fost viața pe planeta noastră aproape complet ștearsă?⁽⁶⁾

Lanțul din aur antic și artefactele ciudate din cărbune

Următorul artefact este un colier din aur, care este încorporat într-o bucată de cărbune. Acest eveniment a fost anunțat pentru prima dată pe 11 iunie 1891, în ziarul *Morrisonville Times* din Illinois. În articol se relatează cum o femeie numită S. W. Culp a făcut o descoperire misterioasă. În timp ce își umplea beciul de cărbune, a trebuit să spargă o bucată mai mare de cărbune și când aceasta s-a desprins, a ieșit la iveală un mic colier rotund din aur. Colierul avea o lungime de 25 de centimetri, era clar o creație antică și era făcut din aur de 8 karate. La început, doamna Culp a crezut că acel colier a căzut accidental în grămadă de cărbune, dar când a încercat să-l ridice, a observat că acesta era încorporat în cărbunele sfărâmat pe care tocmai îl spărsese, ceea ce însemna că bijuteria era deja înglobată în cărbune de mai înainte. Bucata de cărbune provenea din mina de cărbune Taylorville din sudul Illinois, iar stratul de